Ἔτος 24ον Ρέθυμνον Τρίτη 1 Ἰανουαρίου 1936 Ἀριθ. φύλλου 1627

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Β. ΚΑΪΖΑΚΙΣ — Ἀριθ. τηλεφώνου 77 — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Ι. Σ. ΚΑΛΑΪΖΑΚΙΣ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Ενας ἀκόμη χρόνας εἰςτὴν αἰωνιότητα. 1936 χρόνια ἀπὸ τῆς Γεννέσεως τοῦ Χριστοῦ. Χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τῆς γεννέσεως τοῦ Κόσμου.

Τί σημαίνει ἕνα ἀκ μη πεςραδάκι, στὸ ἀ ανὲς τῆς ἀνθρωπότητος; Κ ὶ τί σημα'-ρουνδλοι αὐτοὶ οἱ τρελλοὶ ἐνθουσιασμοὶ τοῦ οὐδὲν κεπτομένου κόσμου, ὅτανὅ πελθὼν δὲν ἔδωσε τίποτε θετικὸν διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅταν ὁ ἐρχόμενοςδὲν προοιωνίζεται καμμίαν εὐτυχίαν. 1930 χρόνια, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποῦ ὁ «Ἀστὴρ» ὡδήγησε τούς μάγους εἰς τὴν Βηθλεέμ, διὰ νὰ χαιρετίσουν τὴν Θυσίαν ποῦ ὁ Θεὸς ἀπεφάσιζε, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου

Καὶ ἠνδρώθη ὁ μικρὸς Θεὸς καὶ ὡδηγήθη Μεγάλος εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ ἀνελήφθη πρὸς τὸν Πατέρα, χωρὶς αὐτὸ τὸ φωτεινὸ θέδραμα νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπο θετικότερο. Βέβαια ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἀφῆκε τὴν λατρείαν τῶν Εἰδώλων καὶ ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ αὐτό, ἔπρεπε νὰ στερεώσουν τὰ θεμέλια τοῦ νέου αὐτοῦ κόσμου, οἱ Μεγάλοι Χριστιανοί, μὲ τ'ς ζωές τους. Ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν θυσίαν του. Ἀλλὸ ν' ἔγινε ὅτι ἔγινε, μόνον διὰ ὁ «θεωθῆναι», τοὺς ἀνθρώπους; Εἶναι διότι ἐπῆρε, μὲ τὴν τραγικὴν ἱστορίαν του Μυστήριον ὁ Χριστιανισμὸς ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκεται, τ' ἀνεξιχνίαστο; 1936 χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἀκόμη, κάτω ἀπὸ τὴ φωτεινὴ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν ἀνέκυψε ὁ κόσμος. Κρατεῖ ἀκόμη ἐπείμονα κλειστὰ τὰ μάτια, στὴ Μεγάλη Διδασκαλία. Καὶ τὰ θεῖα κηρύγματα.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξακολ... μεταξὺ τους «καὶ τοῦ φόνου» χωρὶς νὰ νοιάζωνται ἂν ὁ χρόνος δὲν προσθέτει τίποτε εἰς τὸν ἐξανθρωπισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Φτάνει νὰ φτάσωμε καὶ τοῦ χρόνου.

Τὸ 1935 δὲν πότισε λίγες πικρίες τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ὁ Ἰταλοαιθιοπικὸς πόλεμος, ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ εἰς φοβερὰν σύρραξιν ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Κινδυνεύει νὰ γίνῃ πολιτικὸ ἀξίωμα, ἡ κυριαρχία τῆς βίας.

Η προσπάθεια τῶν Ἰτα ν, διὰ τὴν ἀντιμ τώπισιν φοβερῶν συνεπ ερπλη ωσι ...αι. ὁ

Αποκ

...ἡ ἀλήθεια εἶναι μία: Ε ἡ κυριαρ ία τοῦ Μεγ Κεφαλαίου ποῦ ἀπειλε νὰ καταρρεύσῃ ὑπὸ τὴρηνικὴν διαβίωσιν τῶν λ. Καὶ ἂν ἐντὸς τοῦ ἀλλοντος σήμερον ἔτους ιεν νέον παγκόσμιον πόν, τὸ κεφάλαιον ἐνίκησεσα εἰς τὴν τρομερὰν σιλην τοῦ πολέμου, τὸ Κ αιον αἰσθάνεται τὴν ἀ σιν τοῦ χορτασμοῦ, τὸ Τσακάλι, εἰς τὴν βο ν θνησιμαίων.

Τὸ , διὰ τὸν Ἑλληνικὸν εἶναι ἔτος κατηραμένο εύγει ὑπὸ τὰς ἀ ὰς τιουνεχῶν.

Κ το, ἐκινδύνευσε νὰ διαλ ἡ Ἑλλάς. Δὲν εἶναι ὑπεβ ἡ δι λυσις. Ἦταν ία καὶ ἀναπόφευκτος ἡν τελευταίαν στιγμὴν ἔσωσε ὁ Βενιζέλος. Ἐπ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, οἱ ζοντες διελκυνστίνδα τ ὥραν, ὁ Κονδύλης ἀπ μιὰ μεριά, ὁ Παναγῆς τὴν ἄλλη, ἐσώθη ὅμως Μεγάλο θῦμα.

Τὸ κί τοῦ Μαρτίου ἦταν μ ὰ οκεφαλιά. Κακὴ ἔμπνευ Χειρότερη ἐκτέλεσις. Χειρότεροι ἀκόμη οἱ πε ότεροι ἐκτελεσταί. Καὶ φοβερὰ συνέπεια: Οἱ μ λληνες καβάλησαν τ λλους καὶ τραβοῦσαμε π ἀποκτήνωσι.

Γιὰ του θρώπους τῆς κοσμογονί φτανε ποῦ ἐπέπλεαν, μ σ' ἕνα πέλαγος γεμᾶτο ὥματα. Εἶναι ποῦ αὐτοὶ ζοντο, ἢ τοὺς εὐχαριστοῦ βρῶμα τοῦ θνησιμαίου.

Ὁ νέος νος ἂς ἐλπίσωμε νὰ ἀ σχθῇ καλύτερος.

Δὲν πε νομε νὰ αἰσθανθῇ ἐφ ἡ ἀνθρωπότης τὸ ἀληθ νόημα τοῦ Χριστιανισ

Ἂς εἶναι λάχιστον τυχρότερος, λιγότερα σφάλματα με περισσοτέραν ἐθνικ ν σ δησιν, καὶ κυρ ώτερο μ τητα. Ἐὰν δὲν καταλά εν οἱ Ἕλληνες τὸ μεγά καλὸ τῆς μεταξὺ μας Ει ης, πῆγαμε κιόλα κατ διαβόλου.

Διεθνῶς ἂς ε θῶμε, νὰ νικήσῃ ἡ Κοινω τῶν Ἐθνῶν καὶ τὸ ὁ πνεῦμα της. Ἡ κατάλυσις τῶν φασιστι ῶν Κρα θὰ εἶναι τὸ μεγαλύτ ποῦ μπορεῖ νὰ ος χρόνος, εἰς την ἀνθ

... κυριαρχήσῃ ὁ **ἄνθρωπος**;

Νὰ τὸ μεγάλο πρόβλημα, ποῦ δὲν προμηνύεται τόσο γρήγορη ἡ λύσις του.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ὥστε νὰ καταλάβουν οἱ Λαοὶ ὅτι ἔχουν ἴσα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀδυνάτων εἶναι μιὰ κακοήθειακαὶ τὸ μεγαλύτερο σαράκι τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι μιὰ Νίκη, ὄχι μόνο τοῦ νέου χρόνου ἀλλὰ καὶ τοῦ διαδραμόντος καὶ τοῦ Γενναιοτέρου πνεύματος τῆς Δικαιοσύνης ποῦ εἶναι πάλι τὸ βάθρον τῆς ἀληθινῆς ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς; οἱ μιὰ κεντρικὴ γραμμὴ τῆς Διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

> ....Μενεξέδες, ἁπλῶσετε τῆς σκιές σας γύρω ἀπὸ τὸν αἰώνιο ὕπνο τοῦ χρόνου τοῦ παληοῦ.

χαρισμένο στὴν Μ.Μ.Α.

Ἀόρατοι θάνατοι, θαρρεῖς, διαβαίνουν σιγαλὰ ἀπόψε μέσα στὰ ὁλοσκότεινα πέπλα τῆς νύχτας τὰ χρυσοκέντητα ἀπ' τῆς ἀχτῖδες τῆς ἀστέρινες.

Μία μία ἡ μέρες τοῦ χρόνου τοῦ παληοῦ τυλιγμένες ἄλλες μὲ ζωηρόχρωμα τούλια τῆς χαρᾶς κι' ἄλλα μὲ κρέπινα θλιβερὰ φορέματα διάβηκαν ἀπ' τὸ κρυστάλλινο παλάτι γιὰ στερνὴ φορὰ μὲ κύκνειες στροφὲς ἀποχαιρετῶντας τ' ὄμορφο μὰ ὁλόχρωμο ἀγγελοῦδι ποὺ ψυχομαχεῖ καὶ εἶν' ἡ στιγμὲς του μετρημένες.

Ὁ ἥλιος ἀμίλητος μέσα ἀπὸ συννεφένιες καταχνιὲς τοῦστειλε μὲ τῆς στερνὲς ἀχτῖδες τὸ τελευταῖο «χαῖρε» καὶ χάθηκε πίσω ἀπ' τῆς μενεξεδένιες τῶν κοντινῶν βουνῶν κορυφὲς..

Τὰ πονεμένα μάτια του διάπλατα καὶ θολὰ ἀπ' τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου σέρνονται μὲ λαχτάρα πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀπ' τ' ἀδύναμα χέρια του σκορπιοῦνται κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν ἀφρὸς καὶ σὰν ἀλάβαστρα.

Ἕνα δάκρυ βουβὸ καὶ ἄφωνο σὰν ἀχτῖδα μελαγχολικοῦ φεγγαριοῦ σταλάζει πλάϊ στῆς κόγχες τῶν ματιῶν του καὶ τὰ χείλη του ἀνοίγουν στὴν ἄτονη ἀνάσα του σὰν ἑτοιμόσβυστα νυχτολούλουδα.

...τωχὸ ἀγγελοῦδι.....ἔτσι ... ὅλα τὰ ὡραῖα.....Μὲ ...χάραγμα τῆς πρώ... τῆς περισυνῆς πιὰ ...βαλες, χαρίζοντας χαρὰς χαμόγελα μὲ μύριες ἐλπίδες καὶ ὑποσχέσεις γιὰ μιὰ καλλίτερη ζήση καὶ τώρα......μὲ κουρασμένη τὴν ψυχὴ καὶ ξέθωρη τὴν ὄψη ἀφίνεσαι στὸ χάδι τοῦ θανάτου ποὺ σὲ τριγυρίζει.......»

. . . . . .

Μεσάνυχτα ἀργὰ....ἀργὰ... χτυπάει τοῦ ψηλοῦ καμπαναριοῦ τὸ μεγάλο ρολόγι. ..... καὶ τὸ χλωμὸ ἀγγελοῦδι, ποὺ πέρασε ἀπ' τὴ ζωή μας σὰν διαβατάρικο πουλί, ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα.

«Σωπᾶτε, ὢ ναὶ σωπᾶτε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀθώρητες ἅρπες τ' οὐρανοῦ καὶ σεῖς ριποῦλες τῆς αὔρας ποὺ ἀμέριμνα παίζετε μέσ' τὰ γυμνὰ τῶν δένδρων κλαδιὰ γιατὶ τὸ ὁλόχλωμο ἀγγελοῦδι ἀποκοιμήθηκε γιὰ πάντα καὶ βαθειά.

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουνε καὶ κλαῖνε στοῦ χάους τὰ πλάτη τὰ σκοτεινὰ μέσα σὲ μιὰ πένθιμη σιγαλιά.

Μὴ τὸ ξυπνᾶτε, μὴν ταράζετε τὸν ἥσυχο τὸν ὕπνο του, τὸν αἰώνιο, ὁλόλευκα ἀνθάκια μὲ τοὺς λυγμοὺς σας, γιατὶ ἀποκοιμήθηκε γλυκὰ καὶ βλέπει ὄνειρα, ὡραῖα ὄνειρα λευκὰ γιὰ ἕνα μέλλον καλλίτερο, ὄνειρα ὁλόλευκα σὰν τὸν ἀφρὸ καὶ σὰν τ' ἀλάβαστρα.

Μόνο σεῖς, μενεξέδες μοσκομύριστοι, ἁπλῶστε τῆς σκιές σας γύρω ἀπ' τὸν αἰώνιο ὕπνο του αἱ μὲ τὰ καρδιόσχημα φύλλα σας γαρνίρετε τὸ ἀραχνοΰφαντο του τὸ προσκέφαλο.....

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΜΑΣ

Θεωρεῖται σχεδὸν βέβαιον ὅτι τοῦ ἐπισήμου συνδυασμοῦ θὰ ἡγηθῇ ὁ κ. Ν. Ἀσ ούτσης. Τὴν ἐπαρχίαν Ἁγίου Βασιλείου θὰ ἐκπροσωπήσῃ ὁ κ. Εὐστρ. Φωτάκις καὶ ὅστις ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν χθὲς βράδυ. Περὶ τὴν Μυλοποτάμου ἐρίζουν οἱ κ. Νῖκος Δασκαλ ης Ν. Μπυράκης Γ. Σκουλᾶς καὶ Γεωρ Πετούσης. Κατά τινα πληροφορίαν ἴσως ἔχομεν καὶ τετάρτην ἕδραν ἐν τῷ Νομῷ ἐκ τοῦ ἀναλογισμοῦ τῶν800 Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τεθῇ ἡ ὑποψηφιότης τοῦ κ. Ν. Ἀνδρουλιδάκη, ὅστιςσήμερον, ὑπεχώρει, χάριν τῆς ἑνότητος τοῦ κόμματος καὶ ἐφ' ὅσον αἱ ἕδραι θὰ ἦσαν τρεῖς. Θεωρεῖται πάντως βέβαιον ὅτι δεύτερος συνδυασμὸς Φιλελεύθερος ἢ δημοκρατικὸς δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ θεωρουμένης πιθανῆς τῆς ὑποχωρήσεως τῶν λαϊκῶν, ὑπὸ τῶν ὅρον τοῦ καταρτισμοῦ κοινοῦ Φιλελευθέρου ψηφοδελτίου, κατὰ τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς καὶ ἐφ' ὅσον αὗται διεξαχθοῦν μὲ τὸ πλειοψηφικόν.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΡΧΙΜΕΝΙΑ ΚΙ' ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ

Κάθε πρωτοχρονιά, περίμενε, θαρρεῖς μὲ κάποιο καρδιοχτύπι, τὸ δῶρο της. Μὴ θαρρεῖς ὅμως, πῶς ἦταν καμμιὰ «εὐπαρουσα» ἡ ἀγάπη του.

Φτωχοῦλα, ἐργαζομένη, μὲ μοναχὰ προικιὰ τὴν γλυκάδα της, τὴν ἁπλότητά της καὶ τὴν ὠμορφιὰ τῆς ψυχοῦλας της ποῦ ἦταν θαῦμα. Πόσα χρόνια πέρασαν μὲ αὐτὴ τὴν ἰδέα τοῦ πρωτοχρονιάτικου δώρου. Καὶ κάθε χρόνο, λίγο πρὶν ἀκόμη τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Ἡμεροδείκτη, ἀφίσῃ τὸν ἑτοιμοθάνατο κορμὸ τοῦ χρόνου, τὸ δωράκι τοῦ ἐστέλλετο, μὲ εὐλαβικὴ τυπικότητα. Πότε μιὰ καρτοῦλα μὲ μιὰ ἀφιέρωσι ποῦ ξεματοῦσε, μὲ δυὸ λογάκια ποῦ ἦσαν καθὼς δυὸ χέρια ἀνοιγμένα σὲ δέησι πρὸς τὸ Θεό, μ' ἕνα στιχάκι πλεγμένο θαρρεῖς ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ χέρι τῆς ἀγάπης. Ἡ ἴδια καὶ ἔμπνευσι καὶ στίχος. Καὶ πάλι, ἄλλοτε, ὅταν τὸ ἐπέτρεπε ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ χεράκι της, ἀφίνετο σὲ πιὸ γενναιόδωρη χειρονομία. Μιὰ ἀπὸ τῆς τελευταῖες πρωτοχρονιὰ ἦταν ἡ πιὸ ὡραία, ἡ πιὸ τρυφερὴ σουρπρίζα. Μιὰ τεφροδόχη ἀπὸ ἀσπρομάρμαρο μὲ πέντε μικρά, νά, τόσα δά, μιὰ σταλοῦλα, τὸ καθένα, θάλεγες πεντάδυμα, ποῦ τὰ θαρροῦσες ἰσάριθμες εὐχὲς μιᾶς παρόμοιας εὐτυχίας. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποῦ τὸν εἶδε, τοῦ ἐξήγησε τὸ συμβολισμό, μέσα σὲ φιλιὰ ζάχαρι, μὲ τὸ λόγο της ποῦ ἔμοιαζε γάργαρο νερὸ σὲ μαρμάρινο συντριβάνι. Πεθυμοῦσε τὴν χαρὰ τῶν παιδιῶν, σὰν ἕνα συμπλήρωμα τῆς εὐτυχίας της, ποῦ χωρὶς αὐτὴ τὴ χαρά, θάχε τὸ λεῖψο της, δὲν θάταν ἀκέρηα.

Μὰ ἔτσι, χωρὶς γάμο τῆς ἔλεγε ἐκεῖνος μὲ φόβο μὰ καὶ λαχτάρα.

—Ὁ γάμος; Δὲν τὸν συλλογιέμαι καθόλου.

—Νὰ χάνῃς ἔπειτα τί;

—Τίποτε διαφορετικὸ ἀπὸ ὅτι εἶναι φυσικὸ νὰ γίνῃ. Θὰ τ' ἀναθρέψῃ ἡ Μητέρα τους καὶ θὰ τοὺς κάνῃ σπουδαίους.

—Καὶ ὁ μπαμπᾶς;

—Θὰ ἐνδιαφερθῇ ἂν θέλῃ καὶ ὅταν θέλει ἐκεῖνος.

Τῆς παρίσταινε πόσο εἶναι ντροπὴ αὐτὴ ἡ τόσο λίγο κοινωνικὴ ἀντίληψις γιὰ τὸν ἔρωτα. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Τὴν ἔφτανε τὸ παιδί. Θάπερνε σῦκα καὶ ὀστᾶ—τὸ σωματάκι τοῦ μικροῦ—ἡ ἀγάπη της, διαφορετικὰ ἀπραγματοποίητη. Καθὼς ἔβλεπε παιδάκια νὰ γελάπαιζουν στοὺς δρόμους, ἐγένετο ἄλλος ἄνθρωπος. Τὰ χάχανά τους τὴ δρόσιζαν, τῆς μπαλσάμωναν τὴν πληγωμένη καρδιά. Τῆς γλύκαιναν τὸν πόνο της τὸν πικρό. Ἀχ! ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὸν κλάψα ἑνὸς παιδιοῦ ἂς ἦταν καὶ μοιραλέτης ἀγάπης. Τίποτε περισσότερο δὲν τὴ συγκινοῦσε, ἀπὸ τὴ θέα ἑνὸς παιδιοῦ ἂν τύχαινε δῶ, καὶ ἦταν ξανθόμαλλο μὲ φουσκωμένα μαγουλάκια, μὲ κορμάκι λευκὸ καθὼς ἕνα κομμάτι ζάχαρι.

—Εἶναι ὁ ὡραιότερος μπονα μας, ποῦ θὰ μοῦ ἔκανες, τοῦ ἔλεγε συχνά.

Κι' αὐτὸς γελοῦσε μὲ τὴν ἁπλότητά της, ὅμως, μέσα του, καὶ ὁ ἴδιος αἰσθάνονταν τὸν ἴδιο καημό. Ἀχ! ἕνα παιδί. Θὰ τοῦστελνε ἄραγε ὁ μικρὸς Χριστούλης, ὁ καλὸς Θεὸς τῶν μικρῶν, ἢ ὡδηγημένος πάλι ἀπ' αὐτόν, θὰ τὸ ἔφερε μαζὶ μὲ τ' ἄλλα ἀναρίθμητα δῶρά του, ὁ πολυδιαβασμένος ἅγιος ποῦ κάθε χρόνο ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισάρεια, βαστῶντας μελάνι καὶ χαρτί—ὅπως τὸν φαντάζονται οἱ Ἕλληνες σχολαστικοί, ἢ φορτωμένος δῶρα, καθὼς τὸν θέλουν οἱ πρακτικοὶ εὐρωπαῖοι.

Καὶ μὲ τὴ φλογερὴ αὐτὴ πεθυμιά, ποῦ κυριαρχοῦσε μέσα τους ξεχνοῦσαν πῶς ζητοῦσαν κάτι ἀδύνατο, ἀφ' οὗ καμμιὰ φορά, στὸ τόσο μακρυνὸ ἄχλωμα της, ἡ ἀγάπη τους δὲν χύθηκε, κι' ἀξεματοῦσε, ἔξω ἀπὸ τὰ καλοῦπια παλαιικῶν παραχωρήσεων, συγκρατητική, σεμνή, ὁλότελα καθάρια, καὶ παρθενική. Οὔτε ὁ ἄρρην δὲ σκέφτηκε πότε νὰ λερώσῃ αὐτὸ τὸ λευκὸ πίνακα τῆς ἀγάπης τους, θαρρεῖς ἀνέγγιχτο, ἢ καθὼς τὸ καθαρὸ ἀρωματισμένο σιντόνι, ποῦ σκέπασε τ' ἄχραντο σῶμα τοῦ Χριστούλη, ὁ Ἰωσήφ.

Κι' ἐρχόντουσαν τὰ Χριστούγεννα κ' ἡ πρωτοχρονιὰ κ' ἔκαναν πάντα τὰ δῶρα τους, μὲ τὴν ἴδια θέρμη, τὸν ἴδιο συμβολισμό, τὴν ἴδια πάντα ἀγάπη. Πολύτιμο, συμβολικὸ δῶρο, μιὰ κερένια κούκλα. Μὲ ξανθὲς κοντὲς μποῦκλες, ποῦ θαρροῦσες ροιά χρυσάφι, μ' ἕνα μουτράκι—κρῖνο, ἔμοιαζε πῶς ξέφυγε ἄρτι, ἀπὸ τὸ ἐργαστῆρι τῆς δημιουργίας. Μά τὸ πιὸ φωτεινὸ σημάδι της, τὰ μάτια της. Μεγάλα μαῦρα μάτια, σχεδὸν ὑγρά, λάμποντα, σχεδὸν φωσφορίζοντα, φωτιὰ σὲ θάλασσα. Κι' αὐτὰ τὰ μάτια ἦσαν μεγαλωμένα σ' ἕνα βαθὺ κι' ἀναπάντητο ἐρωτηματικό, ἔκπληξι μαζί, καὶ παράπονο, π φαίνεται βαθιὰ νὰ σὲ τρυπάῃ καὶ σὲ ματώνῃ. Κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς κερένιας κούκλας, ἔνιωθε τὸν ἑαυτό του ὑπόδικο, ἀνίκανο νὰ σκεφθῇ ἀκόμη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό του, καθὼς ἕνα ἐγκληματία. Δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ. Καὶ τὸν ἄλλο χρόνο ποῦ δὲν εἶχε πιὰ δῶρο, ποῦ αὐτὴ ἡ φάμπρικα, εἶχε σταματήσει, ποῦ μάταια καρδιοχτυποῦσε ὁλόκαιρο χρόνο γιὰ τὴ μιὰ τὴ μοναδικὴ μέρα, ἄνοιξε τὸ συρτάρι τῆς ἀγάπης του τῆς μυριόλυπης. Μαντηλάκια κεντημένα μὲ τὸ μονόγραμμα του, φωτογραφοῦλες καὶ χειρόγραφα, ἕνα σωρὸ γράμματα. Καὶ ἀκόμη, μιὰ τοῦφα μαλλιὰ πιασμένα μὲ μιὰ κορδελίτσα κατακόκκινη. Ἐμνήσκαν καὶ μερικὰ ἀνθάκια—γιασεμιά, μενεξέδες, ἀτίμητο πλαίσιο στὸ μεγάλο [illegible]. Καθένα καὶ μιὰ θύμησι. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ φορτωμένα μὲ περασμένες ἀναμνήσεις. Ἕνα σωρὸ [illegible]. Στὰ πλα [illegible] [illegible] τῆς τύχης. [illegible] [illegible] ἀκούετο ὁ [illegible] τοῦ [illegible] χρόνου [illegible]. Κάτω ἀπὸ

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

«ΚΡΗΤ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» εὔχεται εἰς τοὺς συνδρομητάς της ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ